

вивалъ на горскитѣ вълци и планински мечки. Тоя добродушенъ и якъ българинъ се казвалъ *Иванъ Боримечката*. Той е събиралъ топузи отъ кантари, начупвалъ е и самитѣ кантари, аршини, ножици и други желѣзни нѣща и съ тѣхъ е пълнѣлъ черешовитѣ топчета . . .

До тогава българитѣ не били чували топовенъ гърмежъ. Тѣ си мислили, че като гръмне топчето, ще изплаши женитѣ и дѣцата . . . Затова Боримечката се изкачилъ на единъ баиръ и викналъ съ мжжка сила, да го чуе мало и голѣмо: „Чувате ли бей, хора! Да се не плашите, защото ще гръмне топчето, майка му стара, ха! . . .“

Но топчето тѣй слабо гръмнало, че едва било чуто отъ самия бай Ивана. Не могли да помогнатъ топчетата на бунтовниците, а помогнали пушкитѣ, щиковетѣ . . . и българското юначество . . .

Турцитѣ докарали много войска. Дигнали се на кракъ и много узвѣрѣни башибозуци, ударили на сѣчъ, грабежъ и пожари . . . Много градовце и села били изгорени. Нѣколко хиляди българи били заклани. А житѣ избѣгали изъ планинитѣ . . .

Потѣпкаха турцитѣ възстанието, но народната обичъ къмъ свобода не можаха да погазятъ. Цѣлиятъ свѣтъ разбра, че българинътъ е достоенъ да заживѣе по човѣшки животъ . . .

Малко се измина слѣдъ тия възстания и България стана свободна държава. Свободниятъ животъ, на който се радваме ние, е